

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036557884544/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

ning, medens Vildbassen undløb, og Grev Henrik mærkede, at den stolte Seierherre fandt en almindelig Jægertriumf for smaalig til at kunne smigres derved.

Paa denne farlige Jagt maatte Valdemar ofte beundre Prindsessens Kjæklighed og Aandsnærværelse. Paa Tilbageveien reed han noget foran Seiskabet ved hendes Side; han bragte hende snart ind i en alvorlig og underholdende Samtale og forbausedes nu ved det høie kongelige Blik, hvormed hun betragtede Verdens Glæder og Sorger, dens Herlighed og Usselhed; han fandt hende endogsaa med Forundring hævet over mange Tidsalderens Fordomme med Hensyn paa Stat og Kirke; han saae sig forsigtig tilbage, og lagde Fingren paa Munden: »vogn Eder, ædle Prindsesse! – sagde han – hvad jeg neppe tør tænke høit i mit Lønkammer, siger I saa frit og dristigt, at I vilde blive anset for en farlig Kjætterske, hvis nogen Tredie hørte derpaa.»

»I forraader dog Ingen mit Kjætterie, – svarede Beengjerd i det provensalske Tungemaal og smilede – i saa Fald havde jeg forregnet mig svarlig – ingen stor Mand kan for Alvor være Slave af sin Tid, men jeg, og synes Kong Valdemar Seier endogsaa at bære Tidens Lænker heelt let og statelig, saa troer jeg dog vist, at I overseer hvad det endnu er for tidligt aabenbart at bekæmpe, og at I har et høiere Maal for Øie, end det, Keiseren og den hellige Fader vil give Eder Brev paa.»

»Derom, vil Gud, i en beleiligere Stund, skjønn Prindsesse! – svarede Kongen og ledede nu Samtalen paa mindre alvorlige og farlige Gjenstande; den provensalske Digtekunst og Minnesangene gavedes snart Kongen Leilighed til med fremmede og begeistrede Ord at sige sin skjønn Ledsagerinde paa en fri og dog forblømt Maa- de, hvad Tid og Omstændigheder forbød ham at udtrykke ligefrem, som sine egne Følelser og Tanker.

»Jeg seer I elsker Poesien, ædle Herre! – afbrød Beengjerd denne Underholdning, da Hentydningerne i de forelskede Minnesange, Kongen anførte og priste, bleve alt for tydelige – som jeg hører, har I ogsaa Skjalde ved eders Hof: det vilde ret glæde mig engang at kunne forstaae og kjende Aanden i eders nordiske Sange.»

Til en Prøve derpaa, fortolkede Valdemar hende nu med Glæde en af de skønneste nordiske Ballader, hvori en stærk og dyb Kjærlighed fremtraadte, stor og seirende, i Kamp med Had og fjendtlige Hin-